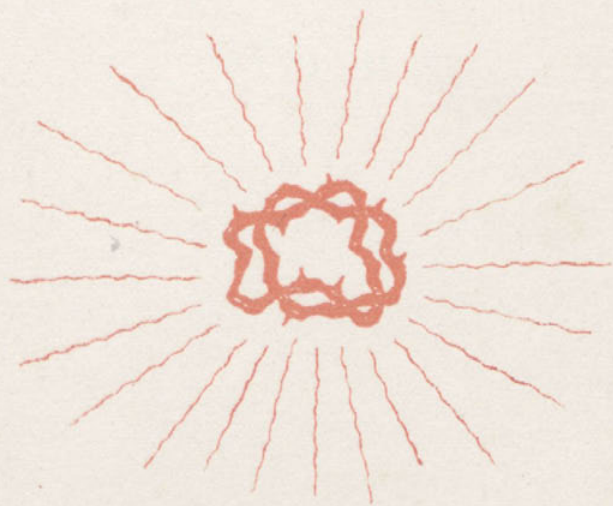

UHAN·LII
UULETUS·ED
NOOR·EEST·WA
IHANNE·TARTUS

JUHAN LIIVI LUULETUSED

ENSV TA Fr. R. Kriščiūvaldi nim.
Fotografu
ARHIVRAŠTINIO ŽYGU

J. R. 1472

John Linn

TUHAN
LIWILUU
ETUSED

Sisu.

	Lhk.		Lhk.
Noor-Eestile	1	Üle veel	53
Ema	3	Läänemere lained	55
Mine ära	11	Lained, kuhu te tõtate	57
Naised kangast seadvad	13	Põhjareis	59
Üks suu	15	Laev	61
Siis kui eelseisva laulu olin ära põletanud	17	Sügise	63
Ma kõndisin metsa poole	19	Oh kanarpik, oh lilleke	65
Oh sõbrad, ei lase ma õelda	21	Lehed lang'sid	67
Sina ja mina	23	Rukki vihud rehe all	69
Mu ilus kullakene	25	Külm	71
Uus täht	27	Tuisk	73
Vulkan	29	Talvine tihane	75
Sa tulid	31	Hellenlane ja perslane	77
Õösse ära kadus	33	Kui tume ka kauaks veel Sinu maa	79
Must lagi on meie toal	35	Meri	81
Lilleleid	37	Ta lendab mesipuu poole	83
Tallinnas	39	Ma lille sideme võtaks	85
Koidul on kõnesid palju	41	Las' lapsed teevad	87
Uus ja vana	43	Kes meeldida tahab	89
Kevade lähenemine	45	Kiil	91
Üks märtsi hommik udune	47	Laul sellest kaduvast	93
Hommik	49	Nagu ilusamgi hele hääl	95
Suine tuul	51		

Noor-Eestile.

Mind ärge austage —
ei iial iganes!
Üks valus vale mõiste
on liikvel aja sees.

Nad hirmsad on, mu laulud,
ja hirmus mu süda sees,
nii hirmus, nagu mu saatus —
ei, mind mitte iganes!

Te austage mehi,
kes kasvan'd valguses,
kes teaduses krooni saanud,
kes tööl on selguses.

Ja kui neid mehi ei ole,
siis endil' nad mõelge,
kõik voorused mõelge kokku —
ei mind mitte tõesti!

Kõik voorused mõelge kokku,
me esivanemad,
me kallid, kallid kalmud — —
ja endi vanemad:

Siis leiate ehk mehe,
kui üles kasvate,
kes oleks noorte ehe,
ei, mind mitte tõesti!

Emale.

Oh minu armas emakene,
oh minu kallis emake!
Surnu haud ma ise olen,
astes sinu hauale.

Käi minu järel! õpetasid,
käi minu järel, pojake!
Ei ma sinu järel käin'd, —
neiu jälgil, emake!

Kelle jälgil olen käin'd,
oh ei seda tea ma,
emakene, — endi jälgil,
vahest võiksin ütelda.

Neiu jälgil mina käisin,
neiu jälgil, emake.
Annaks suud ta saapa tallal',
minu südant tallan'd ta.

Luule jälgil mina käisin,
tuule jälgil käisin ma,
hiljem, hiljem, emakene,
unistasin kodumaa!

Oh mu süda, ta on haige,
on nii haige, emake!
Oh mu süda, ta on haige,
rohtu ei saa temale.

Ei ma adra järgi kasvan'd:
teisi vendi oligi;
ei ma kooli järgi kasvan'd:
vaene olin liati.

Karja jälgil mina käisin,
tuule järel, emake, —
karjas ainult metsakaja —
luule jälgil, emake!

Vaene oli meie talu,
vaene ilma otsata,
pilgata sain palju, palju, —
vahest mõnda lugeda!

Rehkendada ei ma mõistnud
koolis, ega — eluski,
rehkendada numbritega,
mesikeelele — samuti!

Ei ma silmakirja mõistnud, —
sina olid tõsine!
Ei ma roomata ka mõistnud —
sa ei rooman'd, emake!

Midagi ei mõistnud ma,
vaene olid, emake!
Unistasin, emake:
karjas palju kuldset aega.

Ei nad meie kohta ostnud,
kulla kallid emake!
Mõtteid niitsime me ise,
jäime ikka elusse.

Seda tean, kuis isa talu
vanast võetud võimuga:
herra tema mõisa külge
võttis kavalusega.

Kuida asemele anti
metsast kehva söödike;
kuida säältki ära aeti —
sööti vaja mõisale!

Sääl siis nutsid, emakene:
kuhu lähen lastega!
Sääl siis põdesid ja kurtsid,
seda kõik sain näha ma.

Oh ei sindki mina tunnud,
kallis, kallis kodumaa!
Kust siis lagun'd talumaja
ennast mõistab vaadata!

Kõrget, suurt ma leidsin üles —
sind ei leidnud, kodumaa.
Palju tähti taeva süles —
sind ei siiski näinud ma.

Kui nad mulle haiget tegid,
pilkasid su madalust,
emakene! — siis mu süda
võttis Eesti armastust!

Hilja, hilja, emakene!
udust olin väljas ma;
hilja — hilja, emakene,
varemeid jäin vaatama.

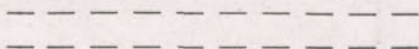

Minu isamaa on vaene,
oh mu hella emake,
tema üle uhab laine —
aastasajaid alati!

Oh mu isamaa on vaene,
mina ise vaene ka.
Ühest on ta üksi rikas —
murest, hoolest otsata.

Leian siiski kadun'd kinda,
avaldan maailmale!!

Mine ära.

Mine ära, mu noorus, sa —
sind mina näha ei kannata.
Mine ära, mu kõrguste unistus,
nagu paha südametunnistus!

Mine ära, igatsus tuline,
tegude himu, lootus kullane.
Auline eesmärk, au varigi,
minge — ülearu olete!

Minge sinna, kus mehed valmivad,
laulutarkade lauas istudes,
vanatarkade juttu kuulates,
kangelaste tegusid imestes.

Minge sinna ja viibige sääl —
lootus ja tulevik nende pääl,
kes on loodud radade rajajaks,
kodule kaunile kaitsejaks.

Mulle miks tulete haiget tegema,
mulle miks heljute südamepiinaks te,
mulle miks okkaid puistate
nii rinnale haigele, rinnale haigele!

Naised kangast seadvad.

Naised kangast seadvad
kambri akna all.
Minu mõttekangas
hõljub ligidal.

Oh mu mõttekangas
ilma otsata!
Oh mu mõttekangas
ilma ääreta!

Ükskord oli tema
veripunane,
oli lumivalge,
helesinine.

Punane ja valge,
taevasinine;
südamesse paistsid
tähed, päikene.

Minu mõttekangas
katki kärisen'd.
Tuhatkorda temast
süda värisen'd.

Tükid tuule kaudu
ümbel lendavad.
Kartes, õnne tundes,
leian räbalad!

(Omi mitmel korral ära põletatud laulusid mälestades 1899.)

Üks suu.

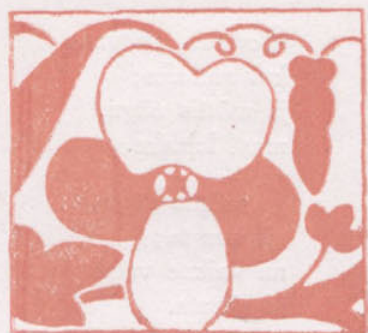
Üks suu, nii vana
kui mullake;
ja mõttis nägu,
must leinake.

Ja mõttis nägu,
nii aus ta;
nii vaikne valul
ja sõnata.

Nii aus, nii vaikne,
nii mullane,
nii selge ja õige
ja kullane.

See on mu ema,
mu mullake,
see on mu ema,
mu kullake!

✕

Siis kui ma eelseisva laulu olin ära põletanud.

Tuisk jookseb mööda tuisuga,
ja tume taevas, tume maa:
nii armas, armas mulle ta,
silm paremat ei kannata.

Ja väli must ja murelik,
siin vanemate minevik:
kuussada aastat läinud ta,
ei ainust tähte näha saa.

Kuussada aastat läinud ta,
ei ainust tähte näha saa:
nii armas, armas mulle ta,
meel paremat ei kannata!

Ma kõndisin metsa poole.

Ma kõndisin metsa poole,
kus vaiklik üksildus;
siin leidus mu nukker süda,
mu noorus ja armastus.

Ma kõndisin välja pääle
ja üle kirikutee.
Siit rahvas sõitis mööda,
mull' haiget tegi see.

Siin tuli ta mu meelde —
otstarbeta elu ja töö:
kuis kurbtus köitnud mu keele,
kuis raugemata mu öö!

Ah, väljateesid ma kardan,
kohtuaktid täis nendega —
ja seltskonna seas olla,
oh, millest säääl kõnelda?

Ma astusin mäe pääle,
kust näha võis edasi:
säääl muistne aeg tuli meelde
ja lossid tagasi.

Säääl muistne aeg tuli meelde,
sest kõigest paisus aim.
Sest silmad langesid märjaks
ja õieti kurvaks läks vaim.

Sa mine kuhu tahad,
sul ikka varemed ees,
nii metsas, mäel, väljal,
sa ikka nende sees!

Oh sõbrad, ei lase ma öelda.

Oh sõbrad, ei lase ma öelda,
et oleks nii haige ma.
Ja et ma terve oleks —
ma seda ei ütlegi ka.

Ma olen nõnda terve,
et rahvas kõik minu ees,
kes nõnda vigane, haige —
enda vigu näeb minu sees.

Sina ja mina.

Mu ees on surm,
ma tunnen ta vina.
Ja sääl pool on nurm,
kus õitsed sina.

Küll ilus on nurm,
kus õitsed sina.
Mu ees aga surm,
ma tunnen ta vina.

Mu ilus kullakene.

Mu ilus kullakene,
mis mõtled nüüd jälle sa?
Pääd kumardad armsast' alla
ja naeratad salaja.

Mu ilus kullakene,
mis teen ma sinuga?
Sul on nii ilusad silmad
ja mehele tahad sa.

Uus täht.

Oh sõbrad, kel õnneks läks kumarda
oma hinge kõrguse tunnil:
kes leidis kõrgema jumala
ja põlvitas südame sunnil —

see põlvitas pühal minutil
ise e n e s e hinge ette!
Mis otsis ta kaugetel randadel,
ta selle sai siit nüüd kätte.

Sest kõik, mis suur oli hinge sees,
arm võttis vastu selle:
ja säääl ta teistkorda kujunes,
säält andis ta tagasi jälle.

Sest ikka hävitavad jõud,
kui võisid kord ühendust tuua:
säääl üheks saades suur oli sõud, —
suurt võis see silmapilk luua.

Kes sellel pühal minutil
läks elutähest mööda,
see kustus, kadus jäljetult,
kui täht, mis valgustas ööda.

Vulkan.

1.

Ta viskas lõkkeid ülesse,
kui piinaks pitsitus.
Kas oli parem pilve all
kui maa sees kitsikus?

2.

Ta jahtus ära, langes tuhk
maa pääle maha.
Nüüd taevani tõusvat kirge
näed rämpsuna maas —
kivikski kerge!

✕ **Sa tulid.**

1.

Sa tulid tuppa ja valgust
ja selgust sai tuba täis.
Su üle oli kui päike,
kui päike kiiresid täis.

Sa tulid tuppa ja valgust
ja selgust sai tuba täis.
Su üle heljus kui muusik,
su komme — valgust täis.

2.

Sa tulid nagu päikene,
kui hommik tulid sa.
Sa tulid nagu päikene,
ja ilm lõi särama.

Sa tulid nagu päikene
ja paistsid südame —
ja kadusid kui päikene
öö musta hõlmasse.

† **Öösse ära kadus.**

Öösse ära kadus
vanker vurinal
udu sisse, tee pääl,
tähtis taeva all.

Ühes ära kadus
minu süda ka,
vankrivurinaga
sõitis minema.

Must lagi on meie toal.

Must lagi on meie toal,
on must ja suitsuga,
sääl ämbliku võrku, sääl nõge,
on ritsikaid, prussakaid ka.

Mis tema kõik kuulnud, näin'd,
ei suuda ütelda, —
kuis valu viskab varju,
kuis muudab näo ta!

Näin'd palju pisaraid, nuttu,
ja palju riidu ka,
nii palju, palju valu, —
oh issand, halasta!

Must lagi on meie toal
ja meie ajal ka:
ta nagu ahelais väänleb,
kui tema saaks kõnelda!

Lilleleid.

Küll on ilus lilleleid!
Naerateleb päiksepid.
Lilleleid ja kenam neid —
lilled on nad mõlemad,
päiksepaistel põlevad,
hüüdvad vastu: vaatke meid!

1896.

Tallinnas.

On üle linna udu,
ja udu on välja teel, —
nii tihe, tume udu,
just nagu minu meel.

Ja, vana kants, sa seisad
nii piiratud ududest,
kui keeksid hämar ja udu
kõik välja sinu seest.

Koidul on kõnesid palju —

Koidul on kõnesid palju,
tähtedel tarkusi tuhandeid,
tuuledes haiguse rohtu,
lilledes hädadele ohtu,
südamele magusaid sidemeid,
mälestusepidemeid:
kellel nii palju on aitajaid veel?

1908.

Uus ja vana.

Ma ast'sin hommiku õue,
tulin meeletult tagasi,
kõik end'ne elu surnud,
uuest' sündin'd ma jällegi.

Kõik elu, ta oli vangis,
oli raudas, ahelas,
oli midagi selle vahel,
mis põues lainetas.

Nii iga päev ma suren,
suren alalõpmata
ja tuhatkorda süda
kokku käänab valuga.

Nii igal hommikul ärkan
ma uuest' sündinud.
Siis uuesti ära suren,
uuest' ärkan muudetud.

Kevade lähenemine.

Tuhat nägemata silmi
vaat'vad murult vagusalt,
tuhat kuuldemata hääli
heliseb ju salajalt.

Üle laane lootus luikab,
kõne-kõmin metsa pääl,
üle oru ootus huikab,
vaimud vaat'mas mäe pääl.

Langevad nad ükskord kokku:
kõne-kõmin metsa päält,
ast'vad vaimud mäelt alla,
kose kohin tõstab häält —

siis kõik väljad valendavad,
lahti iga lille silm,
järve lained helendavad,
ilus päiksepaiste ilm.

Siis kõik kaua kannatavad
nupud rõõmu-silmavees,
eluvaimud lehvitavad:
kevade on meie ees.

Üks märtsihommik udune.

Üks märtsihommik udune,
soos puude all hämarus.
Ja poolesringis kaugele
käib metsa palistus.

Ja väli kaetud lumega,
teed sulad, poriga;
nii kaugele kui näed sa —
mets, udu, sulaga.

Mets. Harvad, kurvad kasepuud
mustavad varjuna
ja märjad oksad ripuvad
alla nii nõuta.

Õõ nagu vastu paneb veel,
tusk, tume puude all,
kurb, kidur põõsas kurdab teel —
mis muremõte tal?

+ **Hommik.**

Ju karjane läab karjaga:
till tall! must kirjak kõige ees,
till tall! ka kostab metsa sees
ja vastab niit ja karjamaa.

Ju kõlab läbi hommiku
üks pasun eemal: tu, tu, tu!
Jõe ääres aurab lokkav hein,
siit tagapool mets, mäesein,
kust läheb linnatee
ja kaob puude vahele —

just nagu tänav silmale.
Sääl tuleb naaber koormaga
ja süütab piibu põlema.
Käis veskil.

Valgel kübaral
näib mölder veski-tiiva all.

Kuid väljal kõnnib põllumees,
muld muhe, must tal jalge ees —
ja ennäe! seeme kukub ka.

1896.

Suine tuul.

1.

Tule, ma arstin su valu! Nii kõneles suine tuul pehmelt,
tasa ta meelitas, silitas, sõgedad sõlmed kõik avas,
hellalt ta musutas juukseid ja huuli ja silmi,
siidise käega ta sõlmis mu südame uuesti kokku.
Meelitas, silitas, otsis ja paitas ja palus
kuni kõik kibeda meelest ja südamest viis.

1896.

2.

Kuis hällib ja kiigub metsa äär,
kuis õõtsub ja puhub tuul suine,
kuis lilledest lainetab heinamaa käär —
siin mängib Lämmeküne.

Ja juuniõhk ja juunituul,
ja algav videvikjume,
ja õilmed,
pilv taeva all pehme ja sume.

++

Üle vee.

Üks laevuke
läab üle vee,
läab üle vee
ja lainete.

Kui valge luik
kaob üle vee,
kaob üle vee
ja lainete.

Mu armuke
ja kullake —
läks üle vee
ja lainete.

Silm kaugele
käib üle vee,
käib üle vee
ja lainete.

Mu armuke
ja kullake —
on üle vee
ja lainete!

Läänemere lained.

Sa magad, sa magad, sa magad,
sa magad, mehike,
nii kaua koputame
me kivi kaldasse.

Sa magad, sa magad, sa magad,
sa magad, mehike,
ja rauad käsist ja jalust
sull' löikavad lihasse.

Sa magad, sa magad, sa magad,
sa magad, mehike,
nii kaua koputame
su unustud rannale.

Lained, kuhu te tõtate —

Lained, kuhu te tõtate
ojakeses sulisedes,
päikese vastu hüpates,
lillelisel kaldal vulisedes?

Meresse meie tõttame,
tantsime kuldse päikese ees
taeva ääre all sinades,
hääbudes uduvinades.

Põhja reis.

Jää sisse kinni jäänud
on põhja piiril laev.
Ei enam teda siit lahti
saa inimlik vaev.

Ja laevameeste liikmed
on külmast kangenud.
Jää, lumi igavesed —
kõik lootus langenud.

Laev.

Laev eksin'd põhja merele,
ta mehed meresse langen'd —
üle jäänud on üksainuke,
külmast sellegi käed kanged.

Ei laeva jõua ta juhtida,
pool omapääd luusib see veedel.
Ei laeva jõua ta juhtida,
laev sõuab juhuse teedel.

Siis lõuna poole pöörab sõit
kui puhub põhja tuul —
ah väike, väike seegi võit,
ei rammu tüüri puul.

Laev uitab ümber oma pääd,
uitab ümber mööda merd,
ja leiab sooja, leiab jääd
ja laine lõhub kord.

Kui aga puhub lõuna tuul
toibub mees kohmetan'd,
käed püsivad nüüd tüüri puul
toibunud ta, ehmatan'd:

Jah, aga kuhu veab tee?
Kaugele põhjasse!
Veab otse surma südame
viimne soe tuuleke.

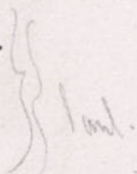

† Sügise.

Igav liiv ja tühi väli . . .
Taevas pilvene,
jõuan võsastiku äärde,
tuleb nõmmetee.

Seisan . . . Roheline sammet,
mets nii vaikne,
pedak heleroheline,
kask kuldkollane . . .

Pedak heleroheline,
kask kuldkollane!
Vaikne, armas, kallis rahu —
üksik nõmmetee . . .

Oh kanarpik, oh lilleke!

Oh kanarpik, oh lilleke,
nii kõle, kõle sügise!
Nii väsinud, nii kurb on meel,
sa pehmelt, õrnalt õitsed veel,
oh lilleke!

Oh kanarpik, oh lilleke,
mind kurbtus rõhub rängasti:
sääl arm, sääl surm, sääl sügise —
su silm nii taevasinine,
oh lilleke!

Lehed lang'sid.

Tuulehoog lõi vetesse,
lehed lang'sid lain'tesse:
lained olid tuhakarva,
taevas üle tinakarva,
tuhakarva sügise.

See oli hää mu südamel:
sääl olid tunded tuhakarva,
taevas üle tinakarva,
tuhakarva sügise.

Rukki vihud rehe all.

Puhtal põrandal,
puhta rehe all
uudisvihud nad
ahet ootavad.

Vaikus pühalik
raskeis vihkudes,
kuldseis kõrredes
puhtal põrandal.

Puhtal põrandal,
puhta rehe all
rahu pühalik,
mõte vihkudes . . .

Küll nad mõtlevad,
kuidas vanake,
valgejuuksene,
seemne kukutas.

Vaga meelega,
vaikse sooviga :
õnne talule,
õnne majale —

õnne pojale,
pojapojale,
pojalastele
ikka, igavest'!

Külm.

Mets härmatises surnuvaik,
koit idas veripunane,
õhk kristallisi pisardab,
õhk põhjast — tuleleid on see!
Loom koiduvalgel kisendab,
hunt, põder, metskits ägavad.
Kordkorralt külm sääl plaksutab,
siis jällegi kõik surnuvaik . . .
Koit aga veripunane.

Tuisk.

Tuisk jookseb võidu tuisuga,
ei teineteisest mööda saa:
üksteise ette tõttavad,
üksteist nad maha jätavad.

Ma vaatan, kuni väsib silm,
mu mõtte tuleb vaimuilm:
tuisk jookseb võidu tuisuga,
ei teineteisest mööda saa.

Need lumelained väljal,
nad on nii armsad, hääd,
kui süda on tusas ja palav,
nad jahutavad pääd.

Ja põhjatuul on nii lahe,
nii lähedaks läheb pää;
jah isegi surm on nüüd mahe
ja isegi hukatus hää.

Talvine tihane.

Tihane lendab mu aknale:
kaela alt valge, kõht kollane,
nokib, nokitab, vaatab targasti
sisse — tihase viis on see —
kaela alt valge, kõht kollane!

Vestab nokka, vaatab targalt ta —
vaene linnuke, talve käes üksinda!
Hädasti, hädasti seda sain mõtelda,
lendab säääl lahtistel tiivadel lennuga
teine ka!

Vaatavad mind nad, kui kahjurõõmuga,
vaatavad, hüppavad, lendavad minema.
Järele jäen neid vaatama:
mõtlen ma: Tuli ta:
lahtistel tiivadel lennuga —
teine ka!

Hellenlane ja perslane.

Maalt välja aetud, eksin'd kõrbe rajal,
siit leidis perslane ta lõuna ajal.

„Sull' isamaa on olnud ülekohtune ja äge:
nüüd juhi Hellasesse kuninglikku väge“.

„Ei, võõras! Sinu kuld mu ustavust ei murra.
Ma olen greeklane — mind lase nõnda surra.“

Kui õhtust tõuseb päev: siis koju sõidan,
kui lõunast: siis ma Hellast teile võidan“.

Kui tume veel kauaks ka sinu maa.

Kui tume veel kauaks ka sinu maa
ja raske su koorem kanda,
kui enam ei jõuaks, ei jõuakski ka
sa soovide siniranda.

Täht süttib ehk taevas su üle veel,
lill tärkab su haua pinnast
ja sinu mõte ja sinu meel
kord tuksub su rahva rinnast —

ja liigub, ja loob ja lehvitab
ja kaunid radasid rajab,
su rahva koda see ehitab
ja põlvest põlveni kajab.

1894.

Meri.

Meil ukse ees lainetab meri,
käib alla ja ülesse;
siin laine lainet ajab,
küll taga järgesti.

Siin lainetab rukkiväli
kuldlaineid su õue all.
Ja isa, ema ja käli
nad vaat'vad väraval . . .

Mu üle Eesti taevas
on nõnda sinine
ja Eestimaa päike paistab
nii selgesti, nii soojasti.

Ta lendab mesipuu poole . . .

Ta lendab lillest lillesse
ja lendab mesipuu poole.
Kui kõuepilv tõuseb ülesse —
ta lendab mesipuu poole.
Ja langevad teele tuhanded —
neist koju jõuavad tuhanded
ja viivad vaeva ja hoole —
ja lendavad mesipuu poole.

Nii hing, oh hing, sa raskel a'al,
kuis ihkad sa isamaa poole,
kas kodu sa, kas võõral maal:
kuis ihkad sa isamaa poole!
Ja puhugu sulle säält surma-tuul
ja lendagu vastu surma-kuul:
sa unustad surma ja hoole —
ja tõttad isamaa poole.

Ma lille sideme võtaks —

Ma lille sideme võtaks —
sind köidaks sellega,
sind köidaks sellega ühte,
oh õnnetu Eestimaa!

Ma taeva sina võtaks,
võtaks päikese särava,
võtaks eha, võtaks koidu —
sind köidaks sellega.

Ja armastuse ma võtaks,
võtaks truuduse, aususe ka,
ja köidaks sellega ühte
sind, kallid kodumaa.

Ja vere sideme võtaks,
võtaks venna südame ma —
ja köidaks sellega ühte
sind, õnnetu Eestimaa!

Las' lapsed teevad.

Las' lapsed teevad targemalt,
meil omiks päeviks sedagi!
Nii õeldi enne, õeldaks nüüd —
ei avita see kedagi.

Sest lastel sama vabandus
ja nõrkus nüüd kui ennegi.
Ja töötatud Messias
on tulemisel alati.

Sest lastel nõnda samuti
on isaisa pärandus;
kõik nende eksitused veel;
ja endi eksiv noorusmeel.

Kes meeldida tahab —

Kes meeldida tahab, peab roomama,
„jah“ üteldes „ei“ peab mõtlema,
mis teine tahab, peab tegema,
peab ahelaid kandma ja — tänama!

Peab kandma lõpmata palju veel,
peab tundma, kuidas tal murdub meel,
peab kumardama kulla eel —
peab nuttes naeratama veel.

Ja kes ei taha, ei meelita ta,
ei taha, ei taha, ei tahagi ta!
Vaid külmalt elugi pakub ka —
tal enesel katsutaks meeldida!

Ja jääb ta nüüdki veel muutmata,
ta tõe-armastus puut'mata,
üks peab nüüd kahest sündima:
ta peab nüüd tõusma ehk langema!

Kiil.

Kiil kasvab kapsale alla
ja kaalikale kiil,
kui liig palju vihma ehk kuiva,
kasvab mõlematele kiil.

Kiil kasvab kaalikale alla
ja ajalehele kiil,
ja ajale kiil kasvab alla
ja kirjandusele kiil.

See kiil on viha ja mõru,
ei lastele kõlba ta,
ei kõlba ka vanadele,
pääd uimastab üksinda.

On kiilised igal ajal,
on kiilised alati.
Kuid ainult kiilid meil ikka —
ei kaalikaid kunagi!

Laul sellest kaduvast.

Laul sellest kaduvast suvest —
see on mureline laul!

Laul sellest kaduvast elust —
see on mureline laul.

Närtsivast noorusest laul on
kurbline laul.

Närtsivast voo­rusest laul on
kurbline laul.

Kaduvast leinast laul on
kahetsusväärt laul.

Kaduvast rahvast laul on
haledam laul!

Nagu ilusamgi hele hääl —

Nagu ilusamgi hele hääl
mäe koopast kostab koledalt,
haua sügavusest haledalt,
kui on koolja-koorem pääl:

nõnda kustub püham püüegi,
nõnda närtsib surematuski,
nõnda vaibub selgem tõdegi,
sumbub öösse ärdam hüüegi.

POETA E CORONA

